

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S. T., s.r.o.**, so sídlom v R., proti povinnému **T., s.r.o.**, so sídlom v R., pre vymoženie **724,39 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 642/2008, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. P. H., so sídlom Exekútorského úradu v R., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 CoE 240/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 CoE 240/2011 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Revúca uznesením zo 7. marca 2011 č.k. 4 Er 642/2008-24 v exekučnom konaní (ktoré sa začalo 31. decembra 1998 pred súdnym exekútorom JUDr. P. H., povereným na vykonanie exekúcie Okresným súdom Revúca, číslo poverenia 5608 001081 z 18. januára 1999 na základe návrhu oprávneného zo 16. decembra 1998 a exekučného titulu – platobného rozkazu Okresného súdu Revúca z 29. októbra 1998 č.k. 1 Rob 639/1998) s poukazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu za neprípustnú, exekúciu zastavil a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 CoE 240/2011 odvolanie súdneho exekútora proti uzneseniu súdu prvého stupňa odmietol ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom k tomu, že exekučné konanie začalo 31. decembra 1998, súdny exekútor nemá postavenie účastníka konania ani vtedy, keď sa rozhoduje o trovách exekúcie. Poukázal na ustanovenie § 37 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor je účastníkom exekučného konania v prípade, keď súd rozhoduje o trovách exekúcie

až v konaniach začatých po 1. februári 2002, a to na základe novely vykonanej zákonom č. 32/2002 Z.z.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súd podal dovolanie súdny exekútor. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), keď súd prvého stupňa (exekučný súd) zmenil kvalifikáciu zastavenia exekučného konania z § 57 ods. 1 písm. c/ Exekučného poriadku na § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, a odvolací súd nezobral do úvahy ustanovenie O.s.p. platné do 1. februára 2002, podľa ktorého odvolanie môže podať každý, koho sa rozhodnutie súdu týka, resp. sú rozhodnutím súdu dotknuté jeho práva.

Oprávnený sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním, skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.); bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

V zmysle § 236 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie súdneho exekútora smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vykazujúce znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania ale z týchto ustanovení nevyplýva.

V prejednávanej veci by dovolanie bolo prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania

sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerail na posúdenie, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať sa rozumie postup súdu, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

O postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať ide tiež v prípade postupu odvolacieho súdu, dôsledkom ktorého je odmietnutie odvolania, i keď procesné predpoklady pre to neboli dané (porovnaj obdobne R 23/1994, R 51/1996 a R 55/2006).

Odvolací súd nepovažoval súdneho exekútora za osobu oprávnenú podať odvolanie, lebo exekučné konanie sa začalo pred 1. februárom 2002 a v tom čase účinný Exekučný poriadok nepriznával súdnemu exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania. Novela Exekučného poriadku, ktorá nadobudla účinnosť 1. februárom 2002, síce pri rozhodovaní o trovách konania priznala postavenie účastníka (už) aj súdnemu exekútorovi, v zmysle prechodných ustanovení k úpravám účinným od uvedeného dňa sa ale exekučné konanie, ktoré sa začalo pred týmto dňom, má dokončiť podľa dovtedajších predpisov.

Dovolací súd zastáva názor, že i keď podľa prechodných ustanovení Exekučného poriadku k úpravám účinným od 1. februára 2002 (§ 235 ods. 2 Exekučného poriadku) nebolo možné aplikovať § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení od 1. februára 2002, predsa len mal byť súdny exekútor v danej veci považovaný za účastníka pre určitý úsek konania, a to bez ohľadu na skutočnosť, že zákon ho výslovne za účastníka neoznačoval. Súdny exekútor bol totiž pri rozhodovaní o trovách exekúcie subjektom, o koho procesných právach a povinnostiach sa rozhodovalo. Aj podľa právnej úpravy účinnej pred uvedeným dňom mal byť preto súdny exekútor považovaný za účastníka konania v časti, v ktorej sa rozhodovalo o trovách exekúcie, a teda aj osobou oprávnenou napadnúť odvolaním výrok o týchto trovách. Postup odvolacieho súdu, ktorý prehliadol toto procesné postavenie súdneho exekútora

a z neho vyplývajúce procesné oprávnenia, nezodpovedal zákonu a viedol k odňatiu možnosti súdneho exekútora konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., je dovolanie súdneho exekútora nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. januára 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková